

Samling af Afgørelser

RET TEN FOR EU-PERSONALESAGERS DOM (Anden Afdeling)

21. november 2013*

»Personalesag — kontraktansat — kontrakt på ubestemt tid — opsigelse — stilling, der kræver en sikkerhedsgodkendelse — godkendelse nægtet af den nationale sikkerhedsmyndighed — afgørelse ændret af klageorganet — den nationale sikkerhedsmyndigheds og klageorganets konklusioner ikke bindende for ansættelsesmyndigheden«

I sag F-122/12,

angående et søgsmål anlagt i medfør af artikel 270 TEUF, der finder anvendelse på Euratomtraktaten i henhold til denne traktats artikel 106a,

Bruno Arguelles Arias, tidligere kontraktansat ved Rådet for Den Europæiske Union, Awans (Belgien), ved advokat J. Lecuyer,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bauer og A. Bisch, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

PERSONALERETTEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M.I. Rofes i Pujol (refererende dommer), og dommerne R. Barents og K. Bradley,

justitssekretær: W. Hakenberg,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 5. september 2013,

afsagt følgende

Dom

- 1 Ved stævning indleveret til Personalerettens Justitskontor den 22. oktober 2012 har Bruno Arguelles Arias i det væsentlige nedlagt påstand om annullation af den afgørelse, som Rådet for Den Europæiske Unions ansættelsesmyndighed traf den 12. januar 2012, og som blev meddelt den

* Processprog: fransk.

16. januar 2012, om at opsige sagsøgerens kontrakt som kontraktansat med virkning fra den 31. maj 2012 samt påstand om erstatning for den påståede lidte økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren foreløbigt har vurderet til henholdsvis 160 181,85 EUR og 25 000 EUR.

Retsforskrifter

- 2 Artikel 3a i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union (herefter »ansættelsesvilkårene«) bestemmer:

»1. Ved »kontraktansat« forstås i disse ansættelsesvilkår den, der uden at blive ansat i en af stillingerne i den liste over stillinger, der findes som bilag til den afdeling i budgettet, der vedrører den pågældende institution, ansættes for at arbejde på del- eller heltidsbasis:

- a) i en institution med henblik på at varetage manuelle eller administrative støttefunktioner

[...]«

- 3 I henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 119 finder artikel 47-50a, der fastsætter regler om ansættelsesforholdets ophør for midlertidigt ansatte, tilsvarende anvendelse på kontraktansatte.

- 4 Ansættelsesvilkårenes artikel 47 bestemmer:

»Undtagen ved dødsfald ophører ansættelsesforholdet for en midlertidigt ansat:

[...]

- c) for kontrakter på ubestemt tid:

- i) ved udløbet af den opsigelsesfrist, der er fastsat i kontrakten; opsigelsesfristen kan ikke være kortere end en måned for hvert tjenesteår, idet den dog mindst skal være på tre måneder og højst kan være på ti måneder. [...]

[...]«

- 5 Ved afgørelse af 16. juni 2011 vedtog Rådet på grundlag af artikel 110 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) og ansættelsesvilkårenes artikel 79, stk. 2, og artikel 85, stk. 2, almindelige gennemførelsesbestemmelser vedrørende ansættelses- og tjenestevilkårene for kontraktansatte ved Rådets Generalsekretariat (herefter »de almindelige gennemførelsesbestemmelser«), der bl.a. finder anvendelse på de kontraktansatte, der er ansat i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 3a.

- 6 De almindelige gennemførelsesbestemmelser artikel 5, der omhandler sikkerhedsgodkendelse, bestemmer:

»1. Når [Rådets Generalsekretariat] vurderer, at arten af de arbejdsopgaver, den kontraktansatte får tildelt, nødvendiggør særlige forholdsregler i forhold til sikkerheden, kræves der en sikkerhedsgodkendelse i overensstemmelse med afgørelsen om vedtagelse af Rådets sikkerhedsforskrifter [...].

2. Den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter, kan opsige kontrakten:

- a) hvis den kontraktansatte nægter at underkaste sig sikkerhedsundersøgelserne

- b) hvis den kontraktansatte ikke opnår sikkerhedsgodkendelse efter undersøgelserne
- c) hvis den kontraktansatte får frataget sin sikkerhedsgodkendelse.

3. I de i stk. 2, litra b) og c), nævnte tilfælde skal den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter, først undersøge muligheden for at overføre den kontraktansatte til en anden stilling, hvortil der ikke kræves en sikkerhedsgodkendelse, og samtidig tage hensyn til årsagen til den manglende godkendelse.

[...]«

- 7 De almindelige gennemførelsesbestemmelser artikel 8, der omhandler ansættelsesgrupper, bestemmer:

»Kontraktansatte som nævnt i [ansættelsesvilkårenes] artikel 3a ansættes af [Rådets Generalsekretariat] for at arbejde i en stilling, som ikke er angivet i listen over stillinger, med henblik på at varetage manuelle eller administrative støttefunktioner i ansættelsesgruppe I.«

- 8 Den 31. marts 2011 vedtog Rådet afgørelse 2011/292/EU om reglerne for sikkerhedsbeskyttelse af EU's klassificerede informationer (EUT L 141, s. 17), der indførte et overordnet system for sikkerhedsbeskyttelse af klassificerede informationer, der omfatter Rådet, Rådets Generalsekretariat (herefter »generalsekretariatet«) og medlemsstaterne.

- 9 Artikel 2, stk. 1, i afgørelse 2011/292 bestemmer:

»Ved »[Den Europæiske Unions (EU)] klassificerede informationer« [...] forstås informationer eller materiale mærket med en EU-sikkerhedsklassifikation, hvis uautoriserede videregivelse kunne forvolde Den Europæiske Unions eller en eller flere af medlemsstaternes interesser skade i forskellig grad.«

- 10 Det fremgår af artikel 2, stk. 2, i afgørelse 2011/292, at EU's klassificerede informationer klassificeres efter en af følgende grader: »EU [top secret]«, »EU [secret]«, »EU [confidential]« eller »EU [restricted]«.

- 11 Artikel 7 i afgørelse 2011/292, der omhandler personelsikkerhed, bestemmer:

»1. Ved personelsikkerhed forstås anvendelse af foranstaltninger for at sikre, at adgang til [EU's klassificerede informationer] kun gives til personer, som:

— [...]

— er sikkerhedsgodkendt til den relevante klassifikationsgrad, når det er nødvendigt, og

— [...]

2. Procedurerne for personelsikkerhedsgodkendelse udformes, så det kan afgøres, om en person under hensyn til vedkommendes loyalitet, troværdighed og pålidelighed kan autoriseres til at få adgang til [EU's klassificerede informationer].

[...]«

- 12 Artikel 15 i afgørelse 2011/292, der omhandler sikkerhedsorganisation i Rådet, bestemmer:

»[...]

2. Generalsekretæren er [generalsekretariatets] sikkerhedsmyndighed. Generalsekretæren skal i den egenskab:

[...]

- c) tildele EU-[personelsikkerhedsgodkendelse] til [generalsekretariatets] tjenestemænd og øvrige ansatte i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, inden de kan få adgang til informationer, der er klassificeret EU [confidential] eller

[...]«

13 Bilag I til afgørelse 2011/292 fastsætter gennemførelsesbestemmelser til afgørelsens artikel 7.

14 Afsnit II i bilag I til afgørelse 2011/292 med overskriften »Autorisation til at få adgang til EU's klassificerede informationer« bestemmer:

- »3. En person kan kun autoriseres til at få adgang til informationer, der er klassificeret EU [confidential] eller højere, efter at:

[...]

- b) den pågældende har fået en [sikkerhedsgodkendelse] til den relevante grad eller på anden vis i kraft af sine funktioner er behørigt autoriseret i overensstemmelse med nationale love og bestemmelser, [...]

[...]

- 4. Hver medlemsstat og [generalsekretariatet] identificerer de stillinger i deres struktur, der kræver adgang til informationer, der er klassificeret EU [confidential] eller højere, og hvortil der derfor kræves sikkerhedsgodkendelse til den relevante klassifikationsgrad.«

15 Afsnit III i bilag I til afgørelse 2011/292 med overskriften »Krav til personelsikkerhedsgodkendelse« bestemmer:

- »5. Efter at have modtaget en behørigt autoriseret anmodning er [nationale sikkerhedsmyndigheder] eller andre kompetente nationale myndigheder ansvarlige for at sikre, at der gennemføres sikkerhedsundersøgelser af egne statsborgere, der skal have adgang til informationer, som er klassificeret EU [confidential] eller højere. Standarderne for undersøgelserne skal være i overensstemmelse med nationale love og bestemmelser.

[...]

[Personelsikkerhedsgodkendelses]-procedurer i [generalsekretariatet]

- 17. For tjenestemænd og øvrige ansatte i [generalsekretariatet] fremsender [generalsekretariatets] sikkerhedsmyndighed det udfyldte spørgeskema om personelsikkerhed til [den nationale sikkerhedsmyndighed] i den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger, og anmoder om, at der foretages en sikkerhedsundersøgelse med henblik på den klassifikationsgrad for [EU's klassificerede informationer], som den pågældende skal have adgang til.

18. Hvis [Rådets generalsekretær] får kendskab til oplysninger, der er relevante for en sikkerhedsundersøgelse, om en person, der har ansøgt om en EU-[personelsikkerhedsgodkendelse], underretter [Rådets generalsekretær] den relevante [nationale sikkerhedsmyndighed] herom i overensstemmelse med de relevante regler og bestemmelser.
19. Efter gennemførelsen af sikkerhedsundersøgelsen underretter den relevante [nationale sikkerhedsmyndighed] [generalsekretariatets] sikkerhedsmyndighed om resultatet af undersøgelsen under anvendelse af det standardformat for korrespondance, der er foreskrevet af Sikkerhedsudvalget.
- a) Hvis sikkerhedsundersøgelsen fører til den konklusion, at der ikke er konstateret negative forhold, som kan rejse tvivl om personens loyalitet, troværdighed og pålidelighed, kan [...] ansættelsesmyndighed[en for Rådets Generalsekretariat] tildele den pågældende en EU-[personelsikkerhedsgodkendelse] og tillade adgang til [EU's klassificerede informationer] op til den relevante klassifikationsgrad indtil en bestemt dato.
- b) Hvis sikkerhedsundersøgelsen ikke fører til denne konklusion, underretter [...] ansættelsesmyndighed[en for Rådets Generalsekretariat] den pågældende person, der kan anmode om at blive hørt af ansættelsesmyndigheden. Ansættelsesmyndigheden kan anmode den kompetente [nationale sikkerhedsmyndighed] om de nærmere oplysninger, som denne er i stand til at give i henhold til de nationale love og bestemmelser. Såfremt resultatet bekræftes, kan der ikke tildeles en EU-[personelsikkerhedsgodkendelse].
20. Sikkerhedsundersøgelsen samt de opnåede resultater er underlagt de relevante love og bestemmelser, som er gældende i den pågældende medlemsstat, herunder bestemmelser om klageadgang. Der kan indgives klager over afgørelser truffet af [...] ansættelsesmyndighed[en for Rådets Generalsekretariat] i overensstemmelse med vedtægten [...] og ansættelsesvilkårene [...].

[...]«

- 16 Den belgiske lov om klassificering og sikkerhedsgodkendelser, adgangsbemyndigelser og sikkerhedsmeddelelser af 11. december 1998 (*Moniteur belge* af 7.5.1999, s. 15752), som ændret ved lov af 3. maj 2005 (*Moniteur Belge* af 27.5.2005, s. 24993, herefter »lov om sikkerhedsgodkendelse«), bestemmer:

»[...]

Art[ikel] 12. Denne lov finder anvendelse, når den kompetente myndighed af hensyn til det nationale områdes integritet, den militære forsvarsplanlægning, gennemførelsen af de bevåbnede styrkers missioner, statens indre sikkerhed, herunder inden for atomenergiområdet og den demokratiske og forfatningsmæssige stabilitet, statens eksterne sikkerhed og internationale forhold, landets videnskabelige eller økonomiske interesser samt enhver anden grundlæggende statslig interesse, sikkerheden for belgiske statsborgere i udlandet eller de statslige beslutningstagende organers funktion eller anvendelsen af de traktater, som Belgien deltager i, stiller krav om, at der skal være opnået en sikkerhedsgodkendelse som betingelse for at få tildelt en stilling, en funktion eller en lønklasse eller for at få adgang til informationer, dokumenter eller oplysninger, materialer eller klassificerede emner, lokaler, bygninger eller lokaliteter eller for at indgå eller opfylde en offentlig kontrakt.

[...]

Art[ikel] 22. Når sikkerhedsundersøgelsen er gennemført, skal sikkerhedsmyndigheden på grundlag af den undersøgelsesrapport, som myndigheden modtager fra den sikkerheds- og efterretningstjeneste, der har forestået undersøgelsen, ved begrundet afgørelse og inden for den af Kongen fastsatte frist tage stilling til, om den ansøgte sikkerhedsgodkendelse kan imødekommes.

Sikkerhedsmyndigheden kan anmode sikkerheds- og efterretningstjenesten om at fremsende en kopi af hele undersøgelsesrapporten, såfremt sikkerhedsmyndigheden finder dette nødvendigt for gennemgangen af undersøgelsesrapporten. Sikkerhedsmyndigheden kan endvidere anmode sikkerheds- og efterretningstjenesten om at fremsende enhver supplerende oplysning, som sikkerhedsmyndigheden måtte anse for nyttig for gennemgangen af undersøgelsesrapporten.

Sikkerhedsofficeren giver den fysiske eller juridiske person, der har anmodet om sikkerhedsgodkendelse, meddelelse om afgørelsen inden for den af Kongen fastsatte frist.

[...]«

- 17 Lov af 11. december 1998 om oprettelse af et klageorgan vedrørende sikkerhedsgodkendelser, adgangsbemyndigelser og sikkerhedsmeddelelser (*Moniteur belge* af 7.5.1999, s. 15758), som ændret ved lov af 3. maj 2005 (*Moniteur belge* af 27.5.2005, s. 24989, herefter »lov om oprettelse af et klageorgan«), bestemmer:

»[...]

Art[ikel] 4.

[1]. Når der i henhold til artikel 22 i lov [om sikkerhedsgodkendelse] gives afslag på den ansøgte sikkerhedsgodkendelse, [...] kan den person, der har ansøgt om sikkerhedsgodkendelse, inden for 30 dage fra [...] afgørelsens meddelelse [...] indgive en klage [...] til klageorganet.

[...]

Art[ikel] 6. [...]

Klageren afgiver forklaring over for klageorganet efter anmodning fra klageorganet eller efter eget ønske. Klageren har ret til bistand fra en advokat.

[...]

Art[ikel] 9. [...]

Klageorganets afgørelser skal begrundes. Afgørelsen fremsendes ved anbefalet brev til klageren, sikkerhedsmyndigheden og sikkerheds- og efterretningstjenesten, der alt efter omstændighederne har foretaget sikkerhedsundersøgelsen eller udfærdiget dokumentationen i forbindelse med sikkerhedsundersøgelsen. Afgørelsen har retsvirkning fra meddelelsetidspunktet.

[...]

Klageorganets afgørelser kan ikke gøres til genstand for anden prøvelse.

[...]

Art[ikel] 11. Såfremt en klage vedrører et afslag på [...] sikkerhedsgodkendelse, kan klageorganet, såfremt det efter at have hørt klageren eller dennes advokat, finder, at de i den anfægtede afgørelse anførte grunde ikke er berettigede eller passende, pålægge myndigheden at udstede en sikkerhedsgodkendelse.

[...]

Art[ikel] 12. [...]

[6] Klageorganets afgørelser får uden videre retsvirkning fra det tidspunkt, hvor de meddeles, og kan ikke påklages.

[7] En klage, der behandles af klageorganet, har ikke opsættende virkning.

[...]«

Sagens faktiske omstændigheder

- 18 Sagsøgeren var ansat ved Rådet som kontraktansat i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 3a i ansættelsesgruppe I, lønklasse 1, løntrin 1, i perioden fra den 1. oktober 2007 til den 30. september 2010. Han gjorde tjeneste ved generaldirektoratet (GD) for »Personale og Administration« i generalsekretariatets tjenestegren »Kontorbetjente«, der udgør en del af enheden »Konferencer« under afdelingen »Konferencer, organisation og infrastruktur«, med henblik på at udføre manuelt arbejde og/eller administrative støttefunktioner som omhandlet i ansættelsesvilkårenes artikel 80, stk. 2.
- 19 Det fremgik af artikel 7 i sagsøgerens ansættelseskontrakt, at »[s]åfremt den ansatte skal varetage opgaver inden for et område, der underlagt en høj grad af fortrolighed, skal den pågældende undergives en sikkerhedsundersøgelse i henhold til Rådets afgørelse [2001/264/EF] af 19. marts 2001 [om vedtagelse af Rådets sikkerhedsforskrifter (EFT L 101, s. 1)]«.
- 20 Det fremgår bl.a. af generalsekretariatets meddelelse til personalet nr. 58/09 af 11. marts 2009, der ophæver og erstatter meddelelse til personalet nr. 14/09 og nr. 91/05, at samtlige kontoransatte ved Rådet, der gør tjeneste i direktoratet for »Konferencer, organisation og infrastruktur« under GD »Personale og Administration«, kan have behov for at tilgå EU's klassificerede informationer, og at de som minimum skal sikkerhedsgodkendes til graden »EU [secret]« for så vidt angår visse kontorbetjente eller »EU [confidential]« for så vidt angår den resterende gruppe.
- 21 Rådet og sagsøgeren indgik aftale om at forlænge sagsøgerens ansættelseskontrakt for en ny periode på tre år fra den 1. oktober 2010 til den 30. september 2013. I den forbindelse blev sikkerhedsgodkendelsesproceduren indledt. Sagsøgeren fremsendte den relevante formular den 8. december 2010, og anmodningen blev godkendt den følgende dag.
- 22 Sagsøgeren blev med virkning fra den 16. maj 2011 tilknyttet tjenesten »Modtagelse« i enheden »Operation/teknik« under direktoratet »Protokol, konferencer«. Sagsøgerens ansættelseskontrakt som kontraktansat blev efter Rådets vedtagelse af de almindelige gennemførelsesbestemmelser den 16. juni 2011 forlænget på ubestemt tid den 1. oktober 2011 ved tillæg nr. 1 til aftalen om forlængelse af den nævnte kontrakt.
- 23 Ved skrivelse af 17. november 2011 meddelte direktøren for den nationale sikkerhedsmyndighed i Belgien (herefter »den nationale sikkerhedsmyndighed«) Rådets sikkerhedsofficer, at myndigheden efter at have undersøgt sagsøgerens sag havde afslået at godkende sagsøgeren til sikkerhedsgraden »secret«.

- 24 Den 5. december 2011 indkaldte Rådets sikkerhedsofficer sagsøgeren til et møde og meddelte ham formelt afslag på sikkerhedsgodkendelse. Det fremgår af de dokumenter, som Rådet har vedlagt som bilag til sit svar på foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse, at sagsøgeren samme dag underskrev en kopi af den skrivelse, som var udfærdiget af direktøren for den nationale sikkerhedsmyndighed den 17. november 2011, hvorved sagsøgeren »anerkendte at have fået kendskab til afgørelsen«.
- 25 Ligeledes den 5. december 2011 havde sagsøgerens kontorchef en samtale med sagsøgeren, idet kontorchefen have fået meddelelse om den nationale sikkerhedsmyndigheds afgørelse. På et spørgsmål fra Personaleretten oplyste den nævnte kontorchef under retsmødet, at hovedformålet med samtalen var at underrette sagsøgeren om, at han ville blive overflyttet fra tjenesten »Modtagelse« til tjenesten »Kontorbetjente i bygning Justus Lipsius«, hvortil der krævedes sikkerhedsgodkendelse på et lavere niveau. Sagsøgerens kontorchef anførte, at denne foranstaltning var vedtaget med øjeblikkelig virkning som følge af den pligt til at iværksætte forholdsregler, som påhviler generalsekretariatet.
- 26 Sagsøgeren indgav den 8. december 2011 en klage til det belgiske klageorgan vedrørende sikkerhedsgodkendelser, adgangsmyndigheder og sikkerhedsmeddelelser (herefter »klageorganet«).
- 27 I medfør af de almindelige gennemførelsesbestemmelser artikel 5, stk. 3, der pålægger ansættelsesmyndigheden, inden den opsiges en kontrakt, at undersøge muligheden for at overføre den kontraktansatte til en anden stilling, hvortil der ikke kræves en sikkerhedsgodkendelse, og samtidig tage hensyn til årsagen til den manglende godkendelse, udfærdigede enheden »Rådgivere for direktoratet« under GD »Personale og Administration« et notat af 11. januar 2012 (herefter »notatet af 11. januar 2012«). Det blev i notatet konkluderet, at det ikke var muligt at overføre sagsøgeren til en anden stilling på grund af sagsøgerens profil, den udvælgelsesprocedure, der havde givet anledning til hans ansættelse, dvs. en udvælgelsesprocedure med henblik på ansættelse af kontraktansatte som kontorbetjente, de af den nationale sikkerhedsmyndighed anførte omstændigheder samt Rådets pligt til at iværksætte særlige forholdsregler i forhold til sikkerheden.
- 28 Kontorchefen for enheden »Individuelle rettigheder« indkaldte sagsøgeren til en samtale den 16. januar 2012 og udleverede i den forbindelse et notat af 12. januar 2012 til sagsøgeren, hvorved han fik meddelelse om, at ansættelsesmyndigheden havde truffet afgørelse om at opsiges hans kontrakt med virkning fra den 31. maj 2012 med en opsigelsesfrist på fire måneder fra den 1. februar 2012 (herefter »den anfægtede afgørelse«). Det fremgår af den anfægtede afgørelses begrundelse, at afgørelsen er truffet på grundlag af de almindelige gennemførelsesbestemmelser artikel 5, stk. 2, litra b), hvoraf fremgår, at ansættelsesmyndigheden kan opsiges en ansats kontrakt, såfremt den kontraktansatte ikke opnår sikkerhedsgodkendelse efter undersøgelserne. Sagsøgeren blev endvidere ved samme afgørelse anmodet om at afholde ferie inden opsigelsesfristen begyndte at løbe, og han blev endvidere fritaget fra sin stilling med virkning fra den 16. januar 2012.
- 29 Ved e-mail af 26. januar 2012 afslog Rådet sagsøgerens ansøgning af 17. januar 2012, hvorved han anmodede om, at hans situation forblev uændret indtil klageprocedurens afslutning, samt om, at hans afskedigelse ikke fik virkning, før klageorganet havde truffet afgørelse i sagen. Afslaget var bl.a. begrundet i, for det første, den omstændighed, at sagsøgeren ikke fortsat kunne varetage sin stilling uden at være sikkerhedsgodkendt, for det andet, at en klage, der behandles af klageorganet, ikke havde opsættende virkning, for det tredje, de omstændigheder, der lå til grund for den nationale sikkerhedsmyndigheds afgørelse, og, for det fjerde, den pligt, som påhvilede Rådets generalsekretær til at sikre, at samtlige de personer, der autoriseres til at få adgang til EU's klassificerede informationer, udviser loyalitet, troværdighed og pålidelighed.

- 30 Den 8. marts 2012 ændrede klageorganet den nationale sikkerhedsmyndigheds afgørelse og pålagde denne myndighed at godkende sagsøgeren til sikkerhedsgraden »secret«. Klageorganets afgørelse havde følgende ordlyd:

»[...] [Sagsøgeren] har i klagen og under høringen bestridt de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for afgørelsen, med undtagelse af den straf, han er blevet idømt ved politiretten for overtrædelse af færdselsloven. Han har oplyst, at han ikke på noget tidspunkt er blevet idømt en sanktion for de i sagen nævnte omstændigheder, og at han har en ren straffeattest med undtagelse af de nævnte færdselsovertrædelser. Han har i denne henseende indleveret kopier af referaterne vedrørende de forskellige sager, der er nævnt i afgørelsen. I den sag, der omhandler de mest alvorlige omstændigheder [...] konkluderer det føderale politi i det sammenfattende referat, at de omstændigheder, som [sagsøgeren] foreholdes, ikke er bevist, og at [sagsøgeren] kun har spillet en mindre rolle. Hvad angår de andre nævnte referater har han med henvisning til sin straffeattest oplyst, at han ikke er blevet retsforfulgt ved en strafferetlig instans.

[...]

[Sagsøgeren] har ikke bestridt, at han har gæld, men oplyser, at der er tale om mindre beløb [...].

Klageorganet konstaterer, at [sagsøgeren] er kendt af politiet i forbindelse med tidligere forhold, at han ikke på noget tidspunkt er blevet retsforfulgt i forbindelse med disse forhold, og at han ikke har en væsentlig gæld, der kan risikere at kompromittere ham.

[...]«

- 31 Den 30. marts 2012 indbragte sagsøgeren en klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, over den anfægtede afgørelse.

- 32 Rådet afholdt den 24. maj 2012 et møde for at drøfte sagsøgerens klage og de konsekvenser, der skulle drages heraf. Sagsøgeren og dennes advokat deltog i mødet. Det fremgår af Rådets skrivelse af 11. juni 2012 til sagsøgerens advokat, at det under det nævnte møde blev aftalt, at advokaten skulle tilstille Rådet en kopi af de dokumenter, der var indleveret til klageorganet, og som kunne godtgøre, at sagsøgeren på ingen måde, heller ikke indirekte, havde deltaget i de omstændigheder, der var nævnt i den nationale sikkerhedsmyndigheds afgørelse, hvorved den afslog at sikkerhedsgodkende sagsøgeren, og i klageorganets afgørelse, hvorved den nævnte afgørelse om afslag blev annulleret.

- 33 Den 12. juni 2012 besvarede sagsøgerens advokat Rådets skrivelse af 11. juni 2012 og anførte bl.a. følgende:

»I modsætning til hvad der tidligere var min opfattelse, har jeg ikke mulighed for at fremsende Dem en kopi af de dokumenter, der er indleveret til klageorganet vedrørende sikkerhedsgodkendelsen. De nævnte dokumenter er fortrolige og kan ikke udleveres til Rådet. Dokumenterne vedrører min klients private forhold, og Rådet [...] har ikke krav på at få dem udleveret til gennemsyn.«

- 34 Rådet afviste sagsøgerens klage ved afgørelse af 20. juli 2012. Afslaget var for det første navnlig begrundet med henvisning til den omstændighed, at sagsøgerens stilling gjorde det nødvendigt at have adgang til EU's klassificerede informationer, og at han derfor ikke kunne varetage sin stilling uden at være sikkerhedsgodkendt, samt til den pligt, som påhvilede Rådets generalsekretær til at sikre, at samtlige de personer, der autoriseres til at få adgang til EU's klassificerede informationer udviser loyalitet, troværdighed og pålidelighed og til de omstændigheder, der lå til grund for den nationale sikkerhedsmyndigheds afgørelse af 17. november 2011. Det fremgår for det andet af Rådets afgørelse, at det ikke ud fra ordlyden af klageorganets afgørelse vil være muligt at genskabe den særlige tillid, der er mistet i forholdet mellem sagsøgeren og institutionen, da selv en mindre rolle i forhold til så alvorlige forhold, samt den omstændighed, at han har gæld, er tilstrækkelig til at rejse tvivl om,

hvorvidt han i forbindelse med udøvelsen af sit arbejde er i stand til at udvise den krævede loyalitet og troværdighed, og at han ikke befinder sig i en sårbar situation, samt om, hvorvidt han har de etiske egenskaber, der er nødvendige for at kunne varetage sin stilling i generalsekretariatet.

Parternes påstande

35 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede afgørelse og, om fornødent, afslaget på sagsøgerens klage over denne afgørelse annulleres.
- Rådet tilpligtes at betale sagsøgeren et foreløbigt beløb på 160 181,85 EUR i erstatning for det lidte økonomiske tab.
- Rådet tilpligtes at betale sagsøgeren et foreløbigt beløb på 25 000 EUR i erstatning for det lidte ikke-økonomiske tab.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

36 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

– Den første påstand om annullation af den anfægtede afgørelse og, om fornødent, af afslaget på sagsøgerens klage over denne afgørelse

- 37 I henhold til fast retspraksis følger det af vedtægtens artikel 90 og 91, at søgsmål, som en person, der er omfattet af vedtægten, har anlagt vedrørende en afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden eller vedrørende denne myndigheds undladelse af at træffe en i vedtægten foreskreven foranstaltning, kun kan antages til realitetsbehandling, såfremt den berørte forinden har indbragt en klage til ansættelsesmyndigheden, og klagen i det mindste delvist har været genstand for udtrykkelig eller stiltiende afvisning. Det følger af ansættelsesvilkårenes artikel 117, at denne retspraksis også finder analog anvendelse på søgsmål, som en kontraktansat anlægger til prøvelse af en afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden eller denne myndigheds undladelse af at træffe en i ansættelsesvilkårene foreskreven foranstaltning.
- 38 En administrativ klage og administrationens udtrykkelige eller stiltiende afvisning deraf udgør en integrerende del af en sammensat procedure og er kun en forudgående betingelse for at anlægge sag ved Unionens retsinstanser. Under disse omstændigheder har det indbragte søgsmål, selv om det formelt vedrører klagens afvisning, til følge, at Unionens retsinstanser skal prøve den akt, der indeholder det klagepunkt, som klagen omhandlede, undtagen i det tilfælde, hvor afvisningen af klagen har en anden rækkevidde end den akt, som har været genstand for klagen. Det er dog ved flere lejligheder blevet fastslået, at en udtrykkelig afgørelse om afvisning af en klage, henset til dens indhold, kan være sådan, at den ikke bekræfter den af sagsøgeren anfægtede retsakt. Dette er tilfældet, når afgørelsen om afvisning af klagen indeholder en fornyet vurdering af sagsøgerens forhold på grundlag af nye faktiske eller retlige omstændigheder, eller når den ændrer eller supplerer den oprindelige afgørelse. I disse tilfælde udgør afvisningen af klagen en retsakt, der er underlagt domstolskontrol, og retsinstansen tager hensyn til den ved vurderingen af lovligheden af den anfægtede retsakt eller anser

den ligefrem for en retsakt, der går adressaten imod, og som erstatter den anfægtede retsakt (dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 21.9.2011, sag T-325/09 P, Adjemian m.fl. mod Kommissionen, præmis 32).

- 39 Eftersom den berørte efter vedtægtens og ansættelsesvilkårenes opbygning skal indgive klage over den afgørelse, som anfægtes, og anlægge søgsmål rettet mod den afgørelse, hvorved klagen afslås, har Den Europæiske Unions Domstol fastslået, at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, uanset om det alene vedrører den afgørelse, der er genstand for klagen, om den vedrører afvisningen af klagen, eller om den vedrører begge disse afgørelser i forening, under forudsætning af, at klagen indgives, eller søgsmålet anlægges inden for fristerne i vedtægtens artikel 90 og 91. I overensstemmelse med princippet om procesøkonomi kan Unionens retsinstanser imidlertid fastslå, at der ikke er grundlag for at tage særskilt stilling til de påstande, der er rettet mod afgørelsen om at afslå klagen, når det kan konstateres, at disse påstande ikke har et selvstændigt indhold, og de reelt er sammenfaldende med de påstande, der er rettet mod den afgørelse, der har været genstand for klagen (jf. i denne retning Domstolens dom af 17.1.1989, sag 293/87, Vainker mod Parlamentet, præmis 7 og 8). Dette kan bl.a. være tilfældet i de situationer, hvor det fastslås, at afgørelsen om at afslå klagen, eventuelt fordi den har stiltiende karakter, blot bekræfter den afgørelse, der er genstand for klagen, hvilket indebærer, at annulation af den ene afgørelse i princippet ikke vil medføre andre virkninger for den berørte persons retlige situation end de virkninger, der følger af annulationen af den anden afgørelse (dommen i sagen Adjemian m.fl. mod Kommissionen, præmis 33).
- 40 I det foreliggende tilfælde blev sagsøgerens kontrakt på ubestemt tid opsagt i januar 2012 med virkning fra den 31. maj 2012 med henvisning til konklusionerne af den undersøgelse, som den nationale sikkerhedsmyndighed havde gennemført, og hvis indhold blev offentliggjort i november 2011. Klageorganets afgørelse, hvorved den nationale sikkerhedsmyndigheds afgørelse blev omgjort, er dateret den 8. marts 2012, og sagsøgerens klage over den anfægtede afgørelse er dateret den 30. marts 2012. Det fremgår af denne doms præmis 32, at Rådet i 2012 afholdt et møde, hvorunder sagsøgeren var til stede, og at Rådet den 11. juni 2012 anmodede sagsøgerens advokat om at fremsende supplerende dokumenter, hvilket advokaten imidlertid ikke efterkom.
- 41 Under disse omstændigheder indeholder afgørelsen af 20. juli 2012 om afslag på klagen en fornyet vurdering af sagsøgerens forhold på grundlag af nye faktiske eller retlige omstændigheder, som i det foreliggende tilfælde udgøres af klageorganets afgørelse af 8. marts 2012 og den omstændighed, at sagsøgeren ikke ønskede at udlevere de dokumenter, som Rådet havde anmodet om. Det følger heraf, at afgørelsen om afslag på klagen udgør en akt, der er indbragt for Personaleretten med henblik på prøvelse, og at Personaleretten derfor vil tage hensyn til denne akt i forbindelse med vurderingen af den anfægtede afgørelses lovlighed.
- 42 Sagsøgeren har fremsat fem anbringende til støtte for påstanden om annulation af den anfægtede afgørelse. Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af afgørelse 2011/292 og de almindelige gennemførelsesbestemmelser samt lov om sikkerhedsgodkendelse og lov om oprettelse af et klageorgan og de tilhørende kongelige gennemførelsesbekendtgørelser. Det andet anbringende vedrører manglende begrundelse af den bebyrdende retsakt. Det tredje anbringende vedrører tilsidesættelse af retten til forsvar, manglende overholdelse af det kontradiktoriske princip og retten til forudgående at blive hørt. Det fjerde anbringende vedrørende et åbenbart fejlagtigt skøn. Det femte anbringende vedrører afskedigelsens uforholdsmæssige karakter og den omstændighed, at ansættelsesmyndigheden tilsidesatte sin pligt til at undersøge muligheden for at overføre sagsøgeren eller at fastholde ham i den oprindelige stilling. Personaleretten vil behandle anbringenderne i den nævnte rækkefølge.

Det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 7 i afgørelse 2011/292 og bilag I til denne afgørelse, navnlig de almindelige gennemførelsesbestemmelser artikel 20, samt lov om sikkerhedsgodkendelse, lov om oprettelse af et klageorgan og de dertil knyttede kongelige gennemførelsesbekendtgørelser

- 43 Sagsøgeren har opdelt det første anbringende i to led. Det første led vedrører den omstændighed, at afskedigelsen savner retligt grundlag og derfor er ulovlig. Det andet led vedrører den omstændighed, at Rådet overskred sine beføjelser, idet Rådet satte sin egen vurdering i stedet for den vurdering, der var foretaget af den nationale sikkerhedsmyndighed og klageorganet.

– Parternes argumenter vedrørende det første anbringendes første led

- 44 Sagsøgeren har anført, at hans afskedigelse er i strid med artikel 7 i afgørelse 2011/292 og navnlig punkt 20 i bilag I til denne afgørelse, lov om sikkerhedsgodkendelse, lov om oprettelse af et klageorgan og de dertil knyttede kongelige gennemførelsesbekendtgørelser samt de almindelige gennemførelsesbestemmelser.
- 45 Sagsøgeren har anført, at eftersom lovgiver inden for rammerne af sikkerhedsgodkendelsesproceduren har indført en klagemulighed, er det uden betydning, at indgivelsen af en klage ikke er tillagt opsættende virkning. Da den nationale sikkerhedsmyndigheds afgørelse i det foreliggende tilfælde kunne omgøres under en klagesag, kunne Rådet ikke gennemføre den anfægtede afgørelse uden at afvente udfaldet af den nævnte sag. Da sagsøgeren i det foreliggende tilfælde fik tildelt en sikkerhedsgodkendelse, fandtes der ikke et retligt grundlag for at opsig hans kontrakt, og opsigelsen var derfor ulovlig.
- 46 Sagsøgeren har endvidere anført, at de almindelige gennemførelsesbestemmelser artikel 5, stk. 2, litra b), giver institutionen mulighed for at opsig en ansats kontrakt, hvis den pågældende ikke opnår sikkerhedsgodkendelse, men bestemmelsen indeholder ikke en pligt til at opsig kontrakten, i modsætning til hvad Rådet har hævdet.
- 47 Kommissionen har påstået det første anbringendes første led forkastet.

– Personalerettens bemærkninger

- 48 Personaleretten bemærker indledningsvis, at det fremgår af procesreglementets artikel 35, stk. 1, litra e), at stævningen skal indeholde en redegørelse for søgsmålsgrundene og de faktiske og retlige anbringender, der gøres gældende.
- 49 Det er nemlig af retssikkerheds- og retsplejehensyn en forudsætning for, at et klagepunkt kan antages til realitetsbehandling, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som en sagsøger støtter sig på, fremgår på en sammenhængende og forståelig måde af selve stævningen, således at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og Personaleretten i givet fald kan tage stilling til sagen på det foreliggende grundlag (Personalerettens dom af 10.11.2011, sag F-18/09, Merhzaoui mod Rådet, præmis 42 og 43).
- 50 Selv om det er korrekt, at sagsøgeren inden for rammerne af det første anbringendes første led har kritiseret Rådet for at have tilsidesat artikel 7 i afgørelse 2011/292, lov om sikkerhedsgodkendelse, lov om oprettelse af et klageorgan og de tilhørende kongelige gennemførelsesbekendtgørelser ved at vedtage den anfægtede afgørelse, forholder det sig ikke desto mindre således, at disse klagepunkter i strid med procesreglementets artikel 35, stk. 1, litra e), blot er nævnt og ikke understøttet af nogen argumentation. Disse klagepunkter kan følgelig ikke antages til realitetsbehandling.
- 51 Eftersom sagsøgeren ikke har anført, hvorledes punkt 20 i bilag I til afgørelse 2011/292 er tilsidesat i det foreliggende tilfælde, kan klagepunktet om den påståede tilsidesættelse af denne bestemmelse heller ikke antages til realitetsbehandling. Det må i øvrigt konstateres, at det eneste formål med denne

bestemmelse er at identificere den lovgivning, der finder anvendelse på de sikkerhedsundersøgelser, som medlemsstaterne foretager, herunder den lovgivning, der finder anvendelse i forbindelse med de klager, der indgives over resultatet af sådanne undersøgelser, dvs. den gældende lovgivning i den berørte medlemsstat, og den lovgivning, der finder anvendelse på de klager, der indgives mod de afgørelser, som træffes af generalsekretariatet for ansættelsesmyndigheden, dvs. vedtægten.

- 52 Inden for rammerne af det første anbringendes første led står det således tilbage at undersøge, om den anfægtede afgørelse, som hævdet af sagsøgeren, blev vedtaget i strid med de almindelige gennemførelsesbestemmelers artikel 5, stk. 2, litra b), der alene giver ansættelsesmyndigheden mulighed for og ikke pålægger den en forpligtelse til at opsiges en ansats kontrakt, hvis den pågældende ikke opnår sikkerhedsgodkendelse som følge af undersøgelserne, og om den anfægtede afgørelse savner retligt grundlag, idet klageorganet pålagde den nationale sikkerhedsmyndighed at godkende sagsøgeren til sikkerhedsgraden »secret«.
- 53 Det fremgår for det første af artikel 7, stk. 1, i afgørelse 2011/292, at der ved personelsikkerhed forstås anvendelse af foranstaltninger for at sikre, at adgang til EU's klassificerede informationer kun gives til personer, som har need-to-know, er EU-personelsikkerhedsgodkendt til den relevante klassifikationsgrad, når det er nødvendigt, og er blevet gjort bekendt med deres ansvar.
- 54 Det fremgår endvidere af artikel 15, stk. 2, litra c), i afgørelse 2011/292, at Rådets generalsekretær er generalsekretariatets sikkerhedsmyndighed, og at generalsekretæren i denne egenskab tildeler EU-personelsikkerhedsgodkendelser til tjenestemænd og øvrige ansatte i overensstemmelse med afgørelsens artikel 7, stk. 3, inden de kan få adgang til informationer, der er klassificeret »EU confidential« eller højere.
- 55 Endelig er EU-personelsikkerhedsgodkendelse med henblik på adgang til EU's klassificerede informationer defineret i tillæg A til afgørelse 2011/292 som »en autorisation, der gives af [generalsekretariatets] ansættelsesmyndighed i overensstemmelse med denne afgørelse på baggrund af en sikkerhedsundersøgelse udført af en medlemsstats kompetente myndigheder, hvorved det attesteres, at vedkommende person kan få adgang til [EU's klassificerede informationer] op til en bestemt klassifikationsgrad [...] indtil en bestemt dato, såfremt den pågældendes need-to-know-status er blevet fastslået; den pågældende person betegnes som »sikkerhedsgodkendt«.
- 56 Det følger således af de ovenfor nævnte bestemmelser, at det er Rådets generalsekretær, der alene kan træffe beslutning om at tildele eller afslå en EU-personelsikkerhedsgodkendelse til generalsekretariatets medarbejdere.
- 57 Det er korrekt, at det fremgår af afsnit III, punkt 5, i bilag I til afgørelse 2011/292, at det er de nationale sikkerhedsmyndigheder eller andre kompetente nationale myndigheder, der er ansvarlige for at sikre, at der gennemføres sikkerhedsundersøgelser af egne statsborgere, idet de nævnte myndigheder i forhold til Rådets generalsekretær har lettere ved at tilgå oplysninger i de forskellige medlemsstater.
- 58 Det forholder sig ikke desto mindre således, at det fremgår af afsnit III, punkt 19, litra a), i bilag I til afgørelse 2011/292, at hvis sikkerhedsundersøgelsen fører til den konklusion, at der ikke er konstateret negative forhold, som kan rejse tvivl om personens loyalitet, troværdighed og pålidelighed, kan generalsekretariatets ansættelsesmyndighed tildele den pågældende en EU-personelsikkerhedsgodkendelse og tillade adgang til EU's klassificerede informationer op til den relevante klassifikationsgrad indtil en bestemt dato.

- 59 Det følger af ordlyden af den i den foregående præmis nævnte bestemmelse, at generalsekretariatets ansættelsesmyndighed ikke er bundet af resultatet af den sikkerhedsundersøgelse, som de nationale myndigheder har gennemført, eller af klageorganets konklusioner, og at ansættelsesmyndigheden ikke har pligt til at tildele en EU-personelsikkerhedsgodkendelse og altid har mulighed for ikke at tildele en sikkerhedsgodkendelse, selv om resultatet ikke var negativt for den pågældende.
- 60 Når der henses til formålet med sikkerhedsgodkendelsesproceduren, der, som det fremgår af artikel 7, stk. 2, i afgørelse 2011/292, er at afgøre, om en person under hensyn til vedkommendes loyalitet, troværdighed og pålidelighed kan autoriseres til at få adgang til EU's klassificerede informationer, kunne ansættelsesmyndigheden i betragtning af de for sagsøgeren ugunstige oplysninger, der blev afdækket i forbindelse med den af den nationale sikkerhedsmyndighed gennemførte undersøgelse, som blev meddelt Rådet ved e-mail den 17. november 2011, med føje være i tvivl om, hvorvidt sagsøgeren befandt sig i en sårbar situation, og beslutte, at der ikke var grundlag for at tildele sagsøgeren den nødvendige sikkerhedsgodkendelse.
- 61 Det er i det foreliggende tilfælde ikke bestridt, at sagsøgeren varetog en stilling i generalsekretariatet, som krævede en sikkerhedsgodkendelse. Eftersom ansættelsesmyndigheden i henhold til de almindelige gennemførelsesbestemmelser artikel 5, stk. 3, havde undersøgt, om det var muligt at overføre sagsøgeren til en anden stilling, hvortil der ikke krævedes en sikkerhedsgodkendelse, og i notatet af 11. januar 2012, hvis indhold er gengivet i denne doms præmis 27, havde konstateret, at det ikke var muligt at overføre sagsøgeren, kunne ansættelsesmyndigheden uden at tilsidesætte de almindelige gennemførelsesbestemmelser artikel 5, stk. 2, litra b), beslutte at opsiges sagsøgerens kontrakt efter udløbet af opsigelsesfristen på fire måneder i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 47, litra c), nr. i).
- 62 Rigtigheden af denne konstatering afkræftes ikke af sagsøgerens argument om, at klageorganet pålagde den nationale sikkerhedsmyndighed at godkende sagsøgeren til sikkerhedsgraden »secret«, hvilket indebar, at afgørelsen om at opsiges sagsøgerens ansættelse som kontraktansat savnede retligt grundlag.
- 63 Det fremgår nemlig af ordlyden af afsnit III, punkt 20, i bilag I til afgørelse 2011/292, at sikkerhedsundersøgelsen samt de opnåede resultater er underlagt de relevante love og bestemmelser, som er gældende i den pågældende medlemsstat, herunder bestemmelser om klageadgang. Det fremgår af artikel 11, stk. 1, i lov om oprettelse af et klageorgan, at klageorganet ifølge belgisk ret, såfremt det efter at have hørt klageren eller dennes advokat finder, at de i den anfægtede afgørelse anførte grunde ikke er berettigede eller passende, kan pålægge myndigheden at udstede en sikkerhedsgodkendelse.
- 64 I det foreliggende tilfælde tildelte den nationale sikkerhedsmyndighed sagsøgeren en sikkerhedsgodkendelse til graden »secret« som følge af klageorganets afgørelse på grundlag af lov om sikkerhedsgodkendelse, og denne godkendelse gav adgang til de oplysninger, der er omfattet af den nævnte lovs anvendelsesområde, samt til EU's klassificerede informationer for så vidt angår de af medlemsstaternes ansatte, der er nævnt i artikel 14, stk. 3, i afgørelse 2011/292.
- 65 Som nævnt i denne doms præmis 56 og 59 tilkommer det for så vidt angår generalsekretariatets personales adgang til EU's klassificerede informationer derimod alene ansættelsesmyndigheden, efter at den nationale sikkerhedsmyndighed har gennemført en sikkerhedsundersøgelse, at beslutte at tildele eller afslå en EU-personelsikkerhedsgodkendelse uden at være bundet af resultatet af den nævnte undersøgelse, som i det foreliggende tilfælde udgøres af klageorganets konklusioner.
- 66 Følgelig må det første anbringendes første led forkastes.

– Sagsøgerens argumenter vedrørende det første anbringendes andet led

- 67 Sagsøgeren har anført, at Rådet har ønsket at sætte sin egen vurdering i stedet for den nationale sikkerhedsmyndigheds og klageorganets vurdering ved at anvende begrebet »tillidsforhold«. Rådet har dermed overskredet sine beføjelser. Klageorganet konstaterede nemlig, at den nationale sikkerhedsmyndighed havde begået fejl, idet sagsøgeren ikke havde nogen gæld, og at han ved fremlæggelse af sin straffeattest havde godtgjort, at den nationale sikkerhedsmyndigheds konklusioner ikke var korrekte. Da sagsøgeren har fået tildelt en sikkerhedsgodkendelse, påhviler det Rådet at respektere denne afgørelse.

– Personalerettens bemærkninger

- 68 Det må i denne henseende konstateres dels, at procedurerne for personelsikkerhedsgodkendelse udformes, så det kan afgøres, om en person under hensyn til vedkommendes loyalitet, troværdighed og pålidelighed kan autoriseres til at få adgang til EU's klassificerede informationer, dels, at den liste over kriterier for sikkerhedsundersøgelse, der fremgår af afsnit III, punkt 8, i bilag I til afgørelse 2011/292, ikke er udtømmende. Ud over de kriterier, der fremgår af det nævnte punkt 8, litra a)-k), kan der endvidere tages hensyn til de kriterier, der fremgår af henholdsvis punkt 9 og 10, nemlig den berørte persons økonomiske og medicinske baggrund og en ægtefælles eller samlevers eller et nært familiemedlems karakter, adfærd eller situation.
- 69 Personaleretten bemærker, at Rådet i forbindelse med vedtagelsen af den anfægtede afgørelse kun rådede over den nationale sikkerhedsmyndigheds konklusioner, og at det i betragtning af de for sagsøgeren ugunstige oplysninger, der blev afdækket i forbindelse med sikkerhedsundersøgelsen, bl.a. var blevet godtgjort, at sagsøgeren befandt sig i en sårbar situation. Som det fremgår af denne doms præmis 61, kunne ansættelsesmyndigheden således i januar 2012 med føje afslå at tildele sagsøgeren en EU-personelsikkerhedsgodkendelse og beslutte at opsig hans kontrakt.
- 70 Som følge af klageorganets afgørelse af 8. marts 2012 undersøgte Rådet på ny, om det inden for rammerne af sagsøgerens klage havde mulighed for at tildele ham en EU-personelsikkerhedsgodkendelse, og afholdt bl.a. i denne henseende et møde den 24. maj 2012, hvori sagsøgeren og dennes advokat deltog, og anmodede sagsøgerens advokat om at fremsende en kopi af de dokumenter, der var indleveret til klageorganet, hvilket sagsøgerens advokat først indvilligede i, men efterfølgende afslog med den begrundelse, at der var tale om fortrolige dokumenter, der vedrørte hans klients private forhold.
- 71 Selv om det er korrekt, at klageorganet omgjorde den nationale sikkerhedsmyndigheds afgørelse til gunst for sagsøgeren, forholder det sig ikke desto mindre således, at den endelige konstatering, som det nævnte organ nåede frem til, nemlig at »[sagsøgeren] er kendt af politiet i forbindelse med tidligere forhold, at han ikke på noget tidspunkt er blevet retsforfulgt i forbindelse med disse forhold, og at han ikke har en væsentlig gæld, der kan risikere at kompromittere ham«, skal afvejes over for de andre mindre positive konstateringer, der fremgår af samme afgørelse, og hvorefter »[sagsøgeren] ikke har bestridt, at han har gæld«, og »det føderale politi i den sag, der omhandler de mest alvorlige omstændigheder [...] konkluderer i det sammenfattende referat, at de omstændigheder, som [sagsøgeren] foreholdes, ikke er bevist, og at [sagsøgeren] kun har spillet en mindre rolle«.
- 72 Det fremgik af retsmødet, at Rådet havde forstået konklusionen om, at sagsøgeren havde spillet »en mindre rolle« i forhold til de mest alvorlige forhold, der var nævnt i den nationale sikkerhedsmyndigheds afgørelse, således, at sagsøgeren blev anset for at have spillet en, omend kun marginal, rolle i forbindelse med de mest alvorlige forhold, og at han havde frekventeret tvivlsomme miljøer, idet disse omstændigheder, når der henses til Rådets pligt til at iværksætte forholdsregler, i sig selv kunne begrunde, at sagsøgeren fik afslag på sikkerhedsgodkendelse. Sagsøgeren har heroverfor

anført, at den nævnte konklusion blot viser, at det føderale politi afhørte ham som vidne i en sag, der vedrørte tredjemænd, og at det på ingen måde fremgår af referaterne fra disse afhøringer, at han på nogen måde havde deltaget i de forhold, der var genstand for retsforfølgning.

- 73 På baggrund af de af sagsøgeren anførte oplysninger, som ikke fremgår af sagen, har Personaleretten dels anmodet Rådet om at oplyse, om Rådet er indstillet på at foretage en ny vurdering af den anfægtede afgørelse i lyset af referaterne fra de ovenfor nævnte høringer, som blev indleveret til klageorganet, og som sagsøgeren skulle sende til Rådet, idet Rådet ellers ikke har adgang til referaterne. Personaleretten har anmodet sagsøgeren om at oplyse, om han er indstillet på at fremlægge referaterne for Rådet, hvilket han afslog at efterkomme i maj 2012. Rådet har besvaret anmodningen bekræftende, mens sagsøgeren har gentaget, at han ikke ønsker at imødekomme anmodningen, og oplyst, at han ikke er interesseret i at genindtræde i sin tidligere stilling ved Rådet, idet hans søgsmål udelukkende har til formål at opnå erstatning for økonomisk og ikke-økonomisk skade.
- 74 Det bemærkes under disse omstændigheder, at når der henses til den dokumentation, som ansættelsesmyndigheden rådede over, og sagsøgerens standpunkt, idet han var den eneste person, som havde mulighed for at fremsende den dokumentation, der blev indleveret til klageorganet, til Rådet, handlede generalsekretariatets ansættelsesmyndighed inden for rammerne af sine beføjelser og satte ikke sin egen vurdering i stedet for klageorganets vurdering, da den afslog at omgøre den anfægtede afgørelse i forbindelse med afgørelsen om afslag på klagen.
- 75 Følgelig må det andet anbringendes andet led og dermed det første anbringende i sin helhed forkastes.

Det andet anbringende om manglende begrundelse af den bebyrdende retsakt

– Parternes argumenter

- 76 Sagsøgeren har anført, at den anfægtede afgørelse ikke er begrundet og ikke har henvist til noget dokument, der kan gøre det muligt at forstå, hvorfor han blev afskediget. Rådet har således ikke overholdt den pligt til at begrunde sine afgørelser, som Rådet er pålagt i medfør af artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- 77 Rådet har påstået anbringendet forkastet.

– Personalerettens bemærkninger

- 78 Hvad angår pligten til at begrunde bebyrdende afgørelser bemærker Personaleretten, at de garantier, som EU-retten giver under den administrative sagsbehandling, bl.a. omfatter princippet om god forvaltningsskik, som er fastsat i artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som navnlig indebærer »en pligt for forvaltningen til at begrunde sine beslutninger« (Personalerettens dom af 11.7.2013, sag F-46/11, Tzirani mod Kommissionen, præmis 136 og den deri nævnte retspraksis).
- 79 Pligten til at begrunde en bebyrdende afgørelse er et væsentligt princip i EU-retten, som kun kan fraviges af tvingende hensyn (dommen i sagen Tzirani mod Kommissionen, præmis 137 og den deri nævnte retspraksis).
- 80 Det fremgår endvidere af fast retspraksis, at en begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296 TEUF, klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, der er lagt til grund (dommen i sagen Tzirani mod Kommissionen, præmis 138 og den deri nævnte retspraksis).

- 81 Forpligtelsen til at begrunde en bebyrdende retsakt, som er fastsat i vedtægtens artikel 25, stk. 2, har for det første til formål at give den berørte part oplysninger, der er tilstrækkelige til, at det kan afgøres, om der er grundlag for retsaksen, eller om den muligvis er behæftet med en sådan mangel, at dens gyldighed kan anfægtes for Unionens retsinstanser, og for det andet at gøre det muligt for disse retsinstanser at efterprøve retsaktens lovlighed. Begrundelsen skal derfor i princippet meddeles den berørte part samtidigt med den bebyrdende retsakt, og manglen på begrundelse kan ikke afhjælpes ved, at den berørte part får kendskab til begrundelsen for retsaksen under sagen for Unionens retsinstanser (jf. i denne retning Den Europæiske Unions Rets dom af 7.12.2011, sag T-562/10, HTTS mod Rådet, præmis 32).
- 82 Det bemærkes, at der ikke er nogen tvingende grunde til at undtage kontraktansatte fra beskyttelsen mod uberettigede afskedigelser, navnlig når de er ansat på en tidsbegrænset kontrakt, eller når de er ansat på en tidsbegrænset ansættelseskontrakt og afskediges, før denne udløber. For at tilsikre arbejdstagerne en tilstrækkelig beskyttelse i denne henseende er det afgørende dels at give de berørte grundlag for at vurdere, om deres legitime interesser er blevet respekteret eller krænkede, for at kunne bedømme, om det har noget formål at anfægte opsigelsen for Unionens retsinstanser, dels at give disse instanser mulighed for at udøve deres retlige kontrol, hvilket er ensbetydende med at anerkende, at den kompetente myndighed har en begrundelsespligt (jf. i denne retning Personalerettens dom af 24.4.2008, sag F-74/06, Longinidis mod Cedefop, præmis 49).
- 83 Det følger endvidere af retspraksis, at begrundelsespligtens omfang i denne forbindelse vurderes i forhold til de konkrete omstændigheder, bl.a. retsaktens indhold, arten af de påberåbte anbringender og den interesse, som adressaten kan have i at modtage en begrundelse. For at det kan vurderes, om begrundelsen er tilstrækkelig, skal den placeres i den sammenhæng, hvori den anfægtede retsakt indgår (dommen i sagen Longinidis mod Cedefop, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).
- 84 Når der er tale om en foranstaltning om afskedigelse af en ansat, der er ansat ved en kontrakt af ubestemt varighed, er det særligt vigtigt, at de grunde, som en sådan foranstaltning bygger på, klart fremgår skriftligt, helst i selve afgørelsen. Det er nemlig kun denne retsakt, hvis lovlighed skal vurderes på den dag, den er vedtaget, som gennemfører institutionens afgørelse. Forpligtelsen til at angive grundene til afskedigelsen kan dog også anses for at være opfyldt, hvis den pågældende er blevet behørigt informeret om disse grunde under samtalen med sine foresatte, og ansættelsesmyndighedens afgørelse er blevet truffet kort tid efter, at disse samtaler har fundet sted. Ansættelsesmyndigheden kan ligeledes supplere denne begrundelse på det tidspunkt, hvor den besvarer den pågældendes klage (dommen i sagen Longinidis mod Cedefop, præmis 51).
- 85 Det bemærkes i det foreliggende tilfælde for det første, at den anfægtede afgørelse støttes på de almindelige gennemførelsesbestemmelser artikel 5, stk. 2, litra b), hvoraf fremgår, at ansættelsesmyndigheden kan opsiges en ansats kontrakt, hvis den ansatte ikke opnår sikkerhedsgodkendelse efter undersøgelserne. Det bemærkes for det andet, at sagsøgeren havde kendskab til, at den sikkerhedsundersøgelse, som den nationale sikkerhedsmyndighed havde foretaget vedrørende ham, medførte et ugunstigt resultat, idet han den 8. december 2011 klagede over disse konklusioner til klageorganet. Det bemærkes for det tredje dels, at sagsøgeren den 5. december 2011 havde samtaler først med Rådets sikkerhedsofficer og hans kontorchef, som meddelte ham, at han ville blive ansat i en stilling, hvortil der krævedes sikkerhedsgodkendelse på et lavere niveau, dels, at sagsøgeren den 16. januar 2012 havde en samtale med kontorchefen for enheden »Individuelle rettigheder«, i hvilken forbindelse kontorchefen udleverede afgørelsen om opsigelse af hans kontrakt. Sagsøgeren kunne således ikke være i tvivl om de grunde, der havde givet generalsekretariatets ansættelsesmyndighed anledning til at vedtage den anfægtede afgørelse.
- 86 Denne konstatering bekræftes af ordlyden af den skrivelse, som sagsøgeren sendte til Rådet den 17. januar 2012, hvorved han foreholdt institutionen, at den ikke havde afventet udfaldet af proceduren for klageorganet, før den opsigte kontrakten. Rådet besvarede denne skrivelse ved skrivelse af 26. januar 2012, hvorved Rådet afviste sagsøgerens argumenter.

87 Endelig gav besvarelsen af klagen, hvori den anfægtede afgørelse blev undergivet en ny behandling ikke blot på grundlag af den nationale sikkerhedsmyndigheds konklusioner, men også under hensyn til klageorganets afgørelse, sagsøgeren mulighed for at vurdere, om den nævnte afgørelse var berettiget, og om det tjente et formål at anlægge sag ved Personaleretten.

88 Det følger af det ovenfor anførte, at det andet anbringende er grundløst.

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af retten til forsvar, manglende overholdelse af det kontradiktoriske princip og retten til forudgående at blive hørt

– Parternes argumenter

89 Sagsøgeren har anført, at hans ret til at blive hørt i henhold til chartrets artikel 41, stk. 2, er blevet tilsidesat, idet han først blev hørt den 12. januar 2012, dvs. på det tidspunkt, hvor den anfægtede afgørelse blev truffet.

90 Rådet har påstået anbringendet forkastet. Sagsøgeren blev nemlig flere gange hørt af sine overordnede, før han fik meddelelse om afgørelsen om opsigelse af hans kontrakt. Rådet har henvist til de samtaler, som sagsøgeren havde den 5. december 2011 med Rådets sikkerhedsofficer og sin kontorchef, samt den samtale, som han havde med chefen for enheden »Individuelle rettigheder« den 16. januar 2012.

– Personalerettens bemærkninger

91 Det følger af fast retspraksis, at retten til forsvar i enhver procedure, som indledes over for en person, og som kan udmunde i en akt, der indeholder et klagepunkt mod denne, er et grundlæggende EU-retligt princip, der skal sikres overholdt, selv om der ikke er fastsat nogen bestemmelser vedrørende den pågældende procedure. Dette princip indebærer, at den pågældende person skal være i stand til effektivt at fremkomme med sit synspunkt vedrørende forhold, som kan foreholdes ham i en kommende retsakt (dom afsagt af Retten i Første Instans den 8.3.2005, sag T-277/03, Vlachaki mod Kommissionen, præmis 64).

92 I det foreliggende tilfælde har Rådet ikke, f.eks. ved at fremlægge en indkaldelse fra sagsøgerens overordnede, bevist, at sagsøgeren blev hørt før vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

93 Sagsøgeren har derimod tilført sagen en skrivelse af 17. november 2011 fra den nationale sikkerhedsmyndighed til Rådets sikkerhedsofficer, som udgør et indicium for, at han blev underrettet i god tid om den nationale sikkerhedsmyndigheds afgørelse, og at han derfor var i stand til effektivt at fremkomme med sine synspunkter inden vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

94 Det fremgår nemlig af den nævnte skrivelse, at adressaten anmodes om for det første at underrette sagsøgeren om den nationale sikkerhedsmyndigheds afgørelse, for det andet at give oplysninger om sagsøgerens mulighed for at indgive en klage over denne afgørelse, og for det tredje at tilsende den nationale sikkerhedsmyndighed en kopi af den kontraserede og daterede skrivelse. Det er ubestridt, at denne underretning blev givet, idet Rådet som svar på foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse har tilført sagen en kopi af den ovenfor nævnte skrivelse, som sagsøgeren har underskrevet den 5. december 2011, og som er påført en skriftlig bemærkning om, at sagsøgeren »anerkender at have fået kendskab til afgørelsen«, og idet sagsøgeren den 8. december 2011 indgav en klage til klageorganet.

95 Sagsøgeren havde endvidere i henhold til afsnit III, punkt 19, litra b), i bilag I til afgørelse 2011/292 mulighed for at anmode om at blive hørt af ansættelsesmyndigheden. Rådet har i sit skriftlige indlæg anført, at sagsøgeren modtog denne oplysning fra sikkerhedsofficeren i forbindelse med, at

sikkerhedsofficeren den 5. december 2011 gav sagsøgeren meddelelse om resultatet af den nationale sikkerhedsmyndigheds undersøgelse, hvilket sikkerhedsofficeren har bekræftet under retsmødet som svar på Personalerettens spørgsmål. Sagsøgeren har i sit skriftlige svar på de af Personaleretten anordnede foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse anført, at han ikke nåede at fremsætte en sådan anmodning, inden hans kontrakt blev opsagt, og sagsøgeren har under retsmødet oplyst, at han i lyset af resultatet af den nationale sikkerhedsmyndigheds undersøgelse ønskede at koncentrere sig om den klage, som han havde indgivet til klageorganet, idet han var af den opfattelse, at hvis den nationale sikkerhedsmyndigheds afgørelse blev omgjort, ville Rådet være forpligtet til at tilbagekalde afgørelsen om at opsiges hans kontrakt.

- 96 Det skal herefter undersøges, om sagsøgerens ret til forsvar blev overholdt inden vedtagelsen af afgørelsen om afslag på klagen, når der henses til, at ansættelsesmyndigheden foretog en fornyet prøvelse af den anfægtede afgørelse som følge af klageorganets afgørelse.
- 97 Som det fremgår af denne doms præmis 32, blev der i denne henseende afholdt et møde i Rådet, hvori sagsøgeren deltog bistået af sin advokat med henblik på at drøfte klagen og de konsekvenser, der skulle drages heraf, og sagsøgeren blev ved en skrivelse af 11. juni 2012 opfordret til at tilstille Rådet referaterne vedrørende de forskellige sager, der var nævnt i den nationale sikkerhedsmyndigheds afgørelse, samt det føderale politis sammenfattende referat, som han havde indleveret til klageorganet, og som kunne godtgøre, som sagsøgeren har anført under retsmødet, at han ikke blev hørt som vidne og derfor ikke var personligt involveret i de mest alvorlige forhold, der var nævnt i resultatet af den nationale sikkerhedsmyndigheds undersøgelse. Det er imidlertid ubestridt, at sagsøgeren først indvilligede i at fremsende disse dokumenter til Rådet, men efterfølgende afslog at gøre dette.
- 98 Den adfærd, som sagsøgeren har udvist i forbindelse med, at Rådet undersøgte hans klage af 30. marts 2012, hvorved han anmodede om annullation af den anfægtede afgørelse, som følge af at klageorganet den 8. marts 2012 havde omgjort den nationale sikkerhedsmyndigheds afgørelse, forekommer ikke forenelig med den grundlæggende forpligtelse til at udvise loyalitet over for og samarbejde med den institution, hvor den pågældende er ansat, idet en sådan forpligtelse påhviler alle tjenestemænd i henhold til vedtægtens artikel 11, der i medfør af ansættelsesvilkårenes artikel 81 finder analog anvendelse på kontraktansatte. Denne pligt til at udvise loyalitet skal ikke blot iagttages ved udførelsen af de særlige opgaver, der varetages af en ansat, men omfatter generelt også hele forholdet mellem tjenestemanden og hans institution (jf. i denne retning dom afsagt af Retten i Første Instans den 26.11.1991, sag T-146/89, Williams mod Revisionsretten, præmis 72).
- 99 Personaleretten finder derfor, at selv om Rådet ikke organiserede et møde mellem ansættelsesmyndigheden og sagsøgeren udelukkende med det formål at indhente sagsøgerens bemærkninger vedrørende den påtænkte opsigelse af hans kontrakt inden vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, gjorde de omstændigheder, der lå til grund for vedtagelsen og meddelelsen af den nævnte afgørelse, samt den procedure, som Rådet fulgte med henblik på at besvare klagen, i forbindelse med den undersøgelse, hvorved ansættelsesmyndigheden undergav den anfægtede afgørelse en fornyet behandling i lyset af de nye retlige og faktiske omstændigheder, det muligt for sagsøgeren effektivt at fremkomme med sit synspunkt vedrørende de forhold, som han blev foreholdt.

- 100 Det tredje anbringende må således forkastes.

Det fjerde anbringende om et åbenbart urigtigt skøn

– Parternes argumenter

- 101 Sagsøgeren har til støtte for dette anbringende anført, at Rådet foretog et åbenbart urigtigt skøn, da Rådet afskedigede ham uden at tage hensyn til muligheden for, at den nationale sikkerhedsmyndigheds afgørelse ville blive omgjort. Rådet burde have opretholdt sagsøgerens situation

indtil afslutningen af klageorganets procedure. Rådet foretog endvidere et alvorligt åbenbart urigtigt skøn, idet Rådet antog, at det var forpligtet til at afskedige sagsøgeren, selv om det fremgår af ordlyden af de almindelige gennemførelsesbestemmelser artikel 5, stk. 2, litra b), at Rådet kan benytte denne mulighed.

102 Rådet har påstået anbringendet forkastet.

– Personalerettens bemærkninger

103 Det følger af ansættelsesvilkårenes artikel 47, litra c), der finder analog anvendelse på kontraktansatte i medfør af ansættelsesvilkårenes artikel 119, at opsigelsen af en ansættelseskontrakt, der er indgået på ubestemt tid, kan ske efter den kompetente myndigheds skøn, når den blot overholder opsigelsesfristen i henhold til kontrakten, og opsigelsen sker i henhold til den nævnte bestemmelse. Personaleretten kan ikke efterprøve, om skønnet er udøvet korrekt, undtagen hvis der beviseligt foreligger en klar vildfarelse eller magtfordrejning (jf. i denne retning dom afsagt af Retten i Første Instans den 14.7.1997, sag T-123/95, B mod Parlamentet, præmis 70).

104 Det påhviler Personaleretten inden for rammerne af de af sagsøgeren fremsatte anbringender at efterprøve, om Rådet anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de forhold, som det lagde til grund med henblik på at træffe den anfægtede afgørelse. I et tilfælde som det i denne sag foreliggende, hvor administrationen er tillagt et vidt skøn, forudsætter en godtgørelse af, at administrationen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de faktiske omstændigheder, der berettiger til at kræve, at den afgørelse, der er truffet på grundlag af denne vurdering, annulleres, imidlertid, at de beviser, som det påhviler sagsøgeren at fremskaffe, er tilstrækkeligt stærke til at bevirke, at de vurderinger, administrationen har lagt til grund for beslutningen, bliver usandsynlige (Personalerettens dom af 19.2.2013, sag F-17/11, BB mod Kommissionen, præmis 60).

105 Hvad angår definitionen af begrebet åbenbart urigtigt skøn har Personaleretten allerede fastslået, at en fejl er åbenbar, når den umiddelbart og tydeligt kan konstateres (Personalerettens dom af 24.3.2011, sag F-104/09, Canga Fano mod Rådet, præmis 35). Det er på grundlag af denne definition, at det skal undersøges, om den anfægtede afgørelse er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn.

106 Personaleretten konstaterer i denne henseende for det første, at sagsøgeren på baggrund af resultatet af den nationale sikkerhedsmyndigheds undersøgelse ikke længere kunne varetage sin stilling. Det fremgår for det andet af notatet af 11. januar 2012, hvis indhold er gengivet i denne doms præmis 27, at det ikke var muligt at overføre sagsøgeren til en anden stilling. Det fremgår for det tredje af ordlyden af artikel 12, stk. 7, i lov om oprettelse af et klageorgan, at en klage, der behandles af klageorganet, ikke har opsættende virkning. For det fjerde var Rådets generalsekretær, for så vidt som han ikke var bundet af resultatet af den nationale sikkerhedsmyndigheds undersøgelser, heller ikke bundet af klageorganets afgørelse, idet klageorganets afgørelser kun er bindende inden for anvendelsesområdet for lov om sikkerhedsgodkendelse og ikke kan rejse tvivl om den anfægtede afgørelses lovlighed. Under disse omstændigheder anlagde Rådet ikke et åbenbart urigtigt skøn, da det besluttede at gennemføre den anfægtede afgørelse uden at afvente udfaldet af klageproceduren.

107 Det bemærkes, at sagsøgerens påstand om, at Rådet anlagde et alvorligt urigtigt skøn, idet Rådet antog, at det var forpligtet til at afskedige sagsøgeren i henhold til de almindelige gennemførelsesbestemmelser artikel 5, stk. 2, litra b), er baseret på en forkert læsning af sagens akter. Ansættelsesmyndigheden undersøgte nemlig, inden den besluttede at opsiges sagsøgerens kontrakt, om sagsøgeren kunne overføres til en anden stilling, hvortil der ikke krævedes en EU-personelsikkerhedsgodkendelse. Dertil kommer, at ansættelsesmyndigheden på baggrund af klageorganets konklusioner indkaldte sagsøgeren til et møde i maj 2012, i hvilken forbindelse han var bistået af sin advokat, og gav ham mulighed for at godtgøre, at de negative forhold, der var blevet afdækket vedrørende ham under den nationale sikkerhedsmyndigheds undersøgelse, var grundløse.

108 Det følger heraf, at det fjerde anbringende ligeledes skal forkastes.

Det femte anbringende om afskedigelsens uforholdsmæssige karakter og den omstændighed, at ansættelsesmyndigheden tilsidesatte sin pligt til at undersøge muligheden for at overføre sagsøgeren eller at fastholde ham i den oprindelige stilling

– Parternes argumenter

109 Sagsøgeren har anført, at det i hans seneste bedømmelsesrapport er nævnt, at han gør en imponerende indsats, idet han er en af de bedste kontorbetjente, og at han i forhold til de 13 bedømmelseskriterier har fået bedømmelsen »god« eller »meget god«, ligesom hans sproglige færdigheder er fremhævet.

110 På baggrund af klageorganets afgørelse, hvorved den nationale sikkerhedsmyndighed blev pålagt at tildele sagsøgeren sikkerhedsgodkendelse, burde Rådet have taget den anfægtede afgørelse op til fornyet overvejelse, idet sagsøgeren besidder de egenskaber, der er nødvendig for, at han kan bevare sin stilling, eller i det mindste genindsættes i sin tidligere stilling som kontorbetjent, da denne stilling ikke indebærer et krav om sikkerhedsgodkendelse eller et krav om en sikkerhedsprocedure.

111 Rådet har påstået anbringendet forkastet.

– Personalerettens bemærkninger

112 Det bemærkes, at omsorgspligten samt princippet om god forvaltningsskik ifølge fast retspraksis bl.a. indebærer, at den kompetente myndighed, når den træffer afgørelse om en tjenstemands eller en ansats situation, selv i forbindelse med udøvelsen af et vidt skøn skal tage hensyn til samtlige de forhold, der kan være afgørende for dens afgørelse. Det påhviler den herved at tage hensyn ikke blot til tjenestens interesse, men også til den pågældende tjenstemands eller ansattes interesse. Henset netop til omfanget af det skøn, som institutionerne råder over ved vurderingen af tjenestens interesse, skal den af Unionens retsinstanser foretagne kontrol imidlertid begrænse sig til at undersøge, om den kompetente myndighed har holdt sig inden for rimelige grænser og ikke har misbragt sine skønsmagter på en urigtig måde (Personalerettens dom af 13.6.2012, sag F-63/11, Macchia mod Kommissionen, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis, der er appelleret og verserer for Den Europæiske Unions Ret under sag T-368/12 P).

113 I forbindelse med afgørelsen af, om der var grundlag for at afskedige sagsøgeren, havde ansættelsesmyndigheden pligt til ikke blot at tage hensyn til sagsøgerens klare interesse i at fastholde det ansættelsesforhold, der knyttede ham til institutionen, men også til tjenestens interesser, der kommer til udtryk i det behov, som Rådet, der er ansvarlig for forvaltningen af EU's klassificerede informationer, har for at sikre, at dets ansatte udviser loyalitet, troværdighed og pålidelighed.

114 Hvad angår afvejningen af de i det foreliggende tilfælde omhandlede interesser, fremgår det af notatet af 11. januar 2012, hvis indhold er gengivet i denne doms præmis 27, at Rådets generalsekretær i henhold til de almindelige gennemførelsesbestemmelser artikel 5, stk. 3, undersøgte, om det var muligt at overføre sagsøgeren til en anden stilling. Sagsøgeren blev imidlertid ikke overført på grund af hans profil, den udvælgelsesprocedure, der havde givet anledning til hans ansættelse, de negative forhold vedrørende ham, der blev afdækket i forbindelse med den nationale sikkerhedsmyndigheds sikkerhedsundersøgelse, samt Rådets pligt til at iværksætte særlige forholdsregler i forhold til sikkerheden.

- 115 Den forståelse af notatet af 11. januar 2012, som sagsøgeren har anlagt, hvorefter han i lyset af sin seneste bedømmelsesrapport havde en passende profil og dermed var i stand til at fastholde sin stilling som kontorbetjent, eller i det mindste genindsættes i sin tidligere stilling som kontorbetjent, kan ikke tages til følge.
- 116 Hvad angår muligheden for, at sagsøgeren kunne fastholde sin stilling eller blive genindsat i sin tidligere stilling, fremgår det nemlig af artikel 7, stk. 3, i afgørelse 2011/292, sammenholdt med meddelelse til personalet nr. 58/09, hvoraf det for sagen relevante indhold er gengivet i denne doms præmis 20, at samtlige kontorbetjente som følge af deres opgaver kan have behov for at tilgå EU's klassificerede informationer, der er klassificerede »EU [confidential]« eller »EU [secret]«, og derfor skal sikkerhedsgodkendes. Da sagsøgeren ikke var blevet tildelt sikkerhedsgodkendelse, kunne han ikke varetage de opgaver, som han var blevet ansat til at varetage i 2007, men som var den samme type opgaver som de opgaver, han varetog, inden hans kontrakt blev opsagt, og til hans overordnede fulde tilfredshed, som det fremgår af bedømmelsesrapporten.
- 117 Hvad angår sagsøgerens mulighed for at blive overført til en anden stilling inden vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, burde ansættelsesmyndigheden have sammenholdt kravene til en anden stilling med sagsøgerens kvalifikationer og evner. Eftersom sagsøgeren var blevet ansat efter afholdelsen af en udvælgelsesprocedure med henblik på ansættelse af kontraktansatte som kontorbetjente til at varetage manuelle og/eller administrative støttefunktioner i ansættelsesgruppe I, var det kun muligt at overføre ham til en stilling, der indebar varetagelsen af lignende opgaver, hvilket ifølge de almindelige gennemførelsesbestemmelser artikel 8 skulle være en stilling, som ikke var angivet i listen over stillinger. Det fremgår imidlertid af meddelelse til personalet nr. 58/09, at for at varetage opgaver, der indebærer varetagelsen af lignende opgaver, skal de ansatte opnå en sikkerhedsgodkendelse svarende til i det mindste »EU [confidential]«.
- 118 Sagsøgerens argument om, at han i lighed med sine andre kolleger kunne varetage en stilling som kontorbetjent, selv om han ikke havde opnået EU-personelsikkerhedsgodkendelse, kan endvidere ikke tages til følge. Selv om det er korrekt, at Rådet under retsmødet anførte, at der blandt de 120 personer, der var ansat i betjenttjenesten, hvoraf 88 var ansat i stillinger som kontorbetjente, var tre personer, der ikke var sikkerhedsgodkendt, forholder sig ikke desto mindre således, at disse tre personer, som Rådets generalsekretær har indrømmet en undtagelse, ifølge de oplysninger, som sagsøgerens kontorchef gav under retsmødet, altid har udvist integritet, er tæt på pensionsalderen, er tilknyttet ikke-følsomme områder og har ikke mulighed for at flytte til en anden stilling. Rådet har anført, at der under alle omstændigheder i den omhandlede tjeneste ikke findes kontraktansatte, der ikke har opnået en sikkerhedsgodkendelse.
- 119 Hvad angår hensyntagen til de grunde, der gav ansættelsesmyndigheden anledning til ikke at tildele sagsøgeren en EU-personelsikkerhedsgodkendelse, er det tilstrækkeligt at bemærke, at de omstændigheder, der lå til grund for den nationale sikkerhedsmyndigheds afgørelse, i lyset af den pligt til at iværksætte forholdsregler, som påhviler Rådet, med føje begrundede ansættelsesmyndighedens frygt for, at sagsøgeren kunne befinde sig i en sårbar situation.
- 120 Den af sagsøgeren foreslåede fortolkning, hvorefter klageorganet ikke burde have lagt vægt på de negative oplysninger vedrørende ham, der blev afdækket i forbindelse med den nationale sikkerhedsmyndigheds undersøgelse, kan heller ikke tages til følge.
- 121 Det er nemlig tilstrækkeligt i denne henseende at bemærke, at da Rådet ikke har haft adgang til en kopi af de referater fra høringerne, som blev indleveret til klageorganet, kan den begrundelse, der fremgår af klageorganets afgørelse af 8. marts 2012, ikke fjerne den usikkerhed, som konklusionerne i den nationale sikkerhedsmyndigheds afgørelse havde givet Rådet anledning til at nære i forhold til, om sagsøgeren befandt sig i en sårbar situation.

- 122 Selv om klageorganet pålagde den nationale sikkerhedsmyndighed at godkende sagsøgeren til sikkerhedsgraden »secret«, kunne ansættelsesmyndigheden under disse omstændigheder uden at tilsidesætte sine forpligtelser som arbejdsgiver over for sagsøgeren beslutte dels ikke at give sagsøgeren adgang til EU's klassificerede informationer, dels at opsige sagsøgerens kontrakt, idet der ikke var en ledig stilling, som sagsøgeren kunne overføres til, samt endelig, på baggrund af klageorganets afgørelse, at afslå den klage, der var indgivet over den anfægtede afgørelse.
- 123 Det femte anbringende må derfor forkastes i sin helhed, og følgelig må det første anbringende om annullation af den anfægtede afgørelse og om fornødent afslaget på klagen over denne afgørelse forkastes i sin helhed.

Det andet og det tredje anbringende om erstatning for en økonomisk skade og en ikke-økonomisk skade

Parternes argumenter

- 124 Sagsøgeren har anført, at Rådet bør erstatte den økonomiske skade, som han er blevet påført ved den anfægtede afgørelse, ved at betale 160 181,85 EUR med tillæg af renter og med forbehold for en forhøjelse eller nedsættelse af beløbet under sagen.
- 125 Hvad angår den ikke-økonomiske skade har sagsøgeren anført, at han ikke vil opnå tilstrækkelig erstatning ved annullation af den anfægtede afgørelse, og han har derfor nedlagt påstand om, at Rådet pålægges at betale et beløb, som efter ret og rimelighed fastsættes til 25 000 EUR med forbehold for en forhøjelse eller nedsættelse af beløbet under sagen.
- 126 Rådet har nedlagt påstand om, at erstatningspåstandene bør forkastes.

Personalerettens bemærkninger

- 127 Det følger af fast retspraksis, at når den skade, som en sagsøger har påberåbt sig, hidrører fra vedtagelsen af en afgørelse, der er genstand for en annullationspåstand, indebærer forkastelsen af annullationspåstanden i princippet også, at erstatningspåstanden må forkastes, da påstandene er nært knyttet til hinanden (Personalerettens dom af 29.9.2011, sag F-121/10, Heath mod ECB, præmis 129).
- 128 Når en skade derimod ikke udspringer af vedtagelsen af en afgørelse, eller når en annullationspåstand ikke forkastes, er det en forudsætning for, at administrationen kan ifalde ansvar, at sagsøgeren har fremlagt bevis for, at der er begået en fejl, at der er lidt et reelt tab, og at der er årsagsforbindelse mellem adfærden og det påståede tab. Da alle disse betingelser skal være opfyldt, er det tilstrækkeligt til at forkaste et erstatningssøgsmål, at én af dem ikke er det (dommen i sagen BB mod Kommissionen, præmis 82 og den deri nævnte retspraksis).
- 129 Det bemærkes i det foreliggende tilfælde, at den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har påberåbt sig, udspringer af den adfærd, som Rådet udviste i forbindelse med afgørelsen, idet Rådet opsagde sagsøgerens kontrakt på ubestemt tid. Da Personaleretten har forkastet påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse uden at fastslå, at den adfærd, som ansættelsesmyndigheden udviste i forbindelse med afgørelsen, var behæftet med fejl, må sagsøgerens erstatningspåstande forkastes.
- 130 Det følger af det ovenstående, at søgsmålet må forkastes i sin helhed.

Sagens omkostninger

- ¹³¹ I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 1, pålægges det, medmindre andet følger af dette reglements andet afsnit, kapitel 8, den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I medfør af denne artikels stk. 2 kan Personaleretten, såfremt dette findes rimeligt, træffe bestemmelse om, at den tabende part kun pålægges at betale en del af sagens omkostninger eller slet ikke pålægges at betale sagsomkostninger.
- ¹³² Det følger af ovenstående præmisser, at sagsøgeren er den tabende part. Hertil kommer, at Rådet specifikt har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger. De foreliggende omstændigheder kan ikke begrunde anvendelsen af procesreglementets artikel 87, stk. 2, hvorfor sagsøgeren pålægges at bære sine egne omkostninger og betale de af Rådet afholdte omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

PERSONALERETTEN (Anden Afdeling):

- 1) **Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**
- 2) **Bruno Arguelles Arias bærer sine egne omkostninger og betaler de af Rådet afholdte omkostninger.**

Rofes i Pujol

Barents

Bradley

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. november 2013.

W. Hakenberg
Justitssekretær

M.I. Rofes i Pujol
Afdelingsformand